

Oponentský posudek na bakalářskou práci:

Aneta Peterková: Realita 30. a 40. let zprostředkovaná filmem

Předložená práce se zabývá tématem ze své podstaty atraktivním, kterému je věnována v poslední době poměrně značná pozornost. Autorka se věnovala dějinám filmu v meziválečném Československu a v Protektorátu Čechy a Morava. Po krátkém úvodu se snaží popsat vývoj českého zvukového filmu do roku 1945, proces výroby celovečerních filmů, hledání a schvalování jejich námětů, tlak cenzury a zapojení do potřeb a zájmů nacistické propagandy. Shromážděné obecné skutečnosti jsou pak celkem zdařile konfrontovány s konkrétním příkladem, který tvoří film *Příklady táhnou* s Natašou Gollovou a dalšími dobovými hvězdami.

Autorka prokázala schopnost pracovat s prameny a literaturou. Za nejcennější výsledek jejího úsilí pokládám příspěvek k poznání vzniku filmů z hlediska dějin správy a do jisté (omezené) míry i novověké diplomatiky. Zjištění, jaké kompetence přitom vykonávaly různé instituce a co všechno museli tvůrci filmů absolvovat, má nesporně svůj význam. Na druhé straně autorčino konstatování, že „popsala dějiny zvukového filmu“ nebo že se bude snažit o „podrobnější zkoumání vlivu nacismu na protektorátní období“ je příliš odvážné a neodpovídá skutečnosti.

Jako ne zcela jasný se mi jeví celý autorčin záměr. Název práce navozuje dojem, že se bude týkat možnosti využívat film jako historický pramen pro poznání doby svého vzniku. Vlastní obsah ale, jak už bylo uvedeno, spočívá především ve vypočítávání toho, co všechno museli filmoví tvůrci absolvovat a zařídít, aby mohli natočit film.

Text kromě toho působí poněkud neuspořádaným dojmem. Prolínají se v něm pasáže věnované první republice, druhé republice a létům protektorátním, což čtenáři komplikuje orientaci. Kapitolám věnovaným námětům a cenzuře by podle mého názoru prospěl pokus odhalit rozdíly mezi obdobími samostatného Československa a protektorátem a naopak konstatovat i případnou kontinuitu v posuzování témat a jejich zpracování, která by působila pod povrchem dramatických politických převratů, jakými byly mnichovská konference a rozpad

Československa v březnu 1939. Navzdory tomu, že se věnuje primárně literatuře, mohla v tom být nápomocna monumentální práce kolektivu autorů z Ústavu pro dějiny české literatury o dějinách cenzury nazvaná *V obecném zájmu...* (2015).

Jako oponent pak u závěrečné práce tohoto typu musím jako nedostatek zmínit i absenci rozboru pramenů a literatury.

Bez ohledu na uvedené výtky ale předložený text splňuje nároky kladené na bakalářské práce a proto jej doporučuji k obhajobě. Navrhuji hodnotit práci stupněm velmi dobře.

V Kolíně 2.6.2017

Mgr. Jan Dobeš, Ph.D.